

PsittaScene Vol. 19 Nr 2 maj 2007

Översättning Bo Gerre/Dan Paulsen

www.worldparrottrust.org

www.parrots.org

sweden@worldparrottrust.org

INNEHÅLL

Från ordföranden	2
Slutet av en era	3
En mans liv och kvarlåtenskap	4-8
Hyllning till Mike Reynolds	4-8
Vårt nya hem på Internet www.parrots.org	9
Läsa ”palmer”	10-13
Höj ribban för blåstrupig ara	14-17
PsittaNytt	18-19
WPT kontakter	19
Papegojor i det vilda: Palmkakadua	20

Från ordföranden

Mike Reynolds har alltid varit mycket mer än bara grundaren av World Parrot Trust. Sedan han bildade fonden under 1989, så har han varit inspiratören bakom i stort sett allting vi har företagit oss, såväl som att vara den största supportern, organisatören, skribenten, opinionsbildaren, och talesmannen för allt vårt utförda arbete.

Mikes bortgång är en oerhörd förlust för fonden och allt som stödjer den. Trots detta har han inspirerat oss ännu en gång då vi gått in djupare i fondens historia och hans breda bidrag till bevarandet av arter i allmänhet. Långt före någon av oss ens var medveten om sådana hotande kriser – så långt tillbaka som under 1960-talet- så uttalade Mike redan då sin växande oro för situationen för de vilda papegojorna och det desperata behovet av bättre skötsel för de papegojor som framlever sina liv i fångenskap. Under de kommande 40 åren så agerade Mike utifrån denna sin oro och sin vision, inte enbart genom att grunda och lansera fonden the World Parrot Trust utan även, som det framgår med all önskvärd tydlighet på följande sidor, genom att inspirera och stödja insatser och arbete bland oräkneliga andra personer över hela världen.

Vi som arbetar i fonden är djupt tacksamma för de sympatier, tankar och bidrag som vi har fått till Mikes minne och hans familj – Audrey, Alison och Nick – är speciellt tacksamma för alla era vänliga kondoleanser. Vi har inkluderat deras önskingar både på hemsidan och på sidan tre i detta nummer.

Även om vi var frestade att tillägna hela detta nummer till Mikes liv och det som han uppnått så bestämde vi oss för att ha en balans mellan hans historia och föremålen för hans hängivenhet – papegojorna. Det är så vi tror att Mike skulle ha velat ha det – att få dela detta nummer med palmkakaduaor och blåstrupiga aror, två av hans absoluta favoriter över tiden. Som alla de som hade möjlighet att få tillbringa tid med Mike vet, att han var anmärkningsvärt charmig, spirituell och en riktig gentleman som bidrog med positiv entusiasm till allt som han tog sig an här i livet.

Han berikade fonden med samma energi, en energi som fick sitt bränsle från hans kärlek och hängivenhet till papegojorna. Vi ser framåt mot de utmaningar som dessa remarkabla fåglar står inför och vi hoppas att vi kan leva upp till hans livslånga dröm om att rädda papegojorna, nu och för alltid.

Jamie Gilardi

Ordförande

På omslaget

Framsida Mike Reynolds och vänner firar lanseringen av the World Parrot Trust i oktober 1989. Tidningen The Daily Mail skrev om detta speciella tillfälle i deras Mail on Sunday Magazine YOU.

(c) Richard Ansett

Baksida Trots deras distinkta utseende, karismatiska beteende och hotade status, så är fortfarande mycket litet känt om ekologin för palmkakaduan. Steve Murphy rapporterar om den första systematiska studien av denna art i det fria och hur hans resultat och fynd kan ha påverkan för artens överlevnad.

(c) D.Parer & E. Parer-Cook

Slutet på en era

Med stor sorg, så tillkännager vi Mike Reynolds bortgång. Mike Reynolds, en entreprenör och föreläsare för vilda djur och grundaren av the World Parrot Trust. Han dog i stillhet lördagen den 14 april 2007 i sitt hem inom Paradise Park, den park för vilda djur som han skapat i Cornwall, Storbritannien. Mike skapade World Parrot Trust som en möjlighet och ett medel för att hjälpa de fåglar som han älskade så.

Han köpte sin första papegoja under 1960-talet och han förstod snabbt att de var fångslande och intelligenta fåglar som sällan fick den vård och omsorg som de behövde då de hölls som tamfåglar. Vid den tidpunkten kunde han ju inte föreställa sig att papegojor skulle bli en så stor del av hans liv och att hans arbete skulle få en så stor påverkan på hållandet av sällskapsfåglar och att det skulle bidra till säkra framtiden för hotade arter i det vilda.

En privat begravning avhölls 20 april. Mike hade uttryckt att han ville ha en kista av vävd sälg och att jazzmusik skulle spelas under akten. Kistan var dekorerad med blommor och färgglada fjädrar insamlade vid Paradise Park och hans aska begravdes inom murarna i den viktorianska trädgården i parken. Familjen har skapat "Mike Reynolds Memorial Fund" och har önskat att donationer sker till World Parrot Trust istället för bidrag till blommor. Vid ett senare datum kommer en festligare tillställning att hållas med vin, mat och jazzmusik för familj och vänner för att fira hans rika liv och för att säga adjö. Mike lämnar efter sig sin fru Audrey, barnen Nick, Helen, Alison och Kate plus fyra barnbarn och fyra barnbarnsbarn. Han lämnar även sin större familj av anställda vid Paradise Park och World Parrot Trust- varav en del har byggt upp parken och fonden tillsammans med honom under flera decennier som de har varit anställda.

Bildtext: Mike Reynolds, grundaren av Paradise Park wildlife sanctuary, tillsammans med familj och anställda i parkens tidiga dagar. Paradise Park är nu en park som vinner uppskattning genom olika utmärkelser och den utgör en stor besöksattraktion i Cornwall, Storbritannien och parken är även säte för World Parrot Trust.

Livet och arv

Annonsmannen

Efter att ha tjänstgjort i den engelska armén, så arbetade Mike inom annonsbranschen under den kommersiella televisionens tidiga dagar. Hans mest minnesvärda och långlivade annonsskapelse var the Milky Bar Kid. Under 1961 så ledde Mike det team som utvecklade denna karaktär och som skrev texten till den melodi som följde honom under 40 år på TV. The Milky Bar Kid har ofta kommit upp i toppen på topplistan över annonser under de senaste 40 åren och den har nyligen fått en nylansering.

Att finna paradiset

Under sina år i annonsbranschen så började Mikes fascination för papegojors skönhet och karisma. Han ägde flera par av fåglar och han började drömma om att flytta med sin familj till Cornwall, där han hade tillbringat många semestrar, för att skapa ett "paradis" där han kunde ägna sig åt sin kärlek för fåglar och dela den med besökarna. Att finna en plats och acceptans i den kustnära staden Hayle var ingen enkel uppgift, men så fann Mike av en händelse Glanmor House. Under 1973 så öppnade han Bird Paradise där och förvandlade det under de kommande 33 åren till en prisbelönt tillflykt för sällsynta fåglar och anläggningen kom att bli Cornwalls främsta turistattraktion.

Att arbeta lokalt och bygga för eftervärlden

Ett år efter att Bird Paradise (senare omdöpt till Paradise Park) öppnat så bildade Mike the Cornwall Association of Tourist Attractions (CATA). Hans mål var att uppmuntra ägare av nöjesfält och andra attraktioner att arbeta tillsammans för att marknadsföra varandra och höja kvalitetsnivån. Vid den tiden hade Cornwall väldigt få attraktioner och sju gick med. Nu, över 30 år senare, är CATA en respekterad organisation med över 40 medlemmar. Mikes åtagande för Cornwall och för skapandet av en framstående fågelpark upphörde aldrig då han kontinuerligt fortsatte att göra förbättringar i parken. Stall gjordes om till en pub och ett bryggeri - the Bird In Hand – och som öppnade under 1977, och detta skapade mer arbeten, en åretruntinkomst och en populär lokal pub.

Ett antal lokalt boende personer har funnit arbete för lång tid, en del över 30 år, vid Paradise Park.

Nyligen, i ett fortsatt försök att öka turismen året om, så fullbordade Mike vad som har blivit den största investeringen han någonsin gjort, för att säkra framtiden för parken. Skapandet av the JungleBarn vid Paradise Park fullbordade Mikes vision av en inomhusanläggning för åretruntbruk för de familjer som besöker parken.

Den nya byggnaden inrymmer en stor mjuk lekplats för barn, tre stora rutschbanor och en speciell avdelning för småbarn. Med ett café, fyra rum för möten eller fest och en utomhusbalkong så har skapandet av JungleBarn medfört ökade lokala arbetstillfällen och blivit en välkommen och välbesökt plats där människor kan umgås under sitt besök och barn kan leka säkert. Ett skräpmatsförbud och möjlighet till val av hälsoriktig mat ökar på värdet för ett familjebesök.

Mikes strävan att öka standarden inom turismen, hans arbete för handikappade och för närområdet, blev erkänt av the Cornwall Tourist Board i november 2005, då Paradise Park utsågs till Cornwalls "Visitor Attraction of the Year". Redan från start så insåg Mike att Paradise Park inte enbart erbjöd mycket nöje och förströelse för familjer utan även utgjorde en utmärkt möjlighet för de att lära sig om bevarandet av sällsynta arter.

Voljärer byggdes så stora som möjligt och färggranna och informativa skyltar och dagliga underhållande inslag inspirerar till en kärlek för vilda djur. Skapandet av starka länkar och band till lokala kollegor har inneburit att studenter av olika ämnen har funnit sig en utbildningsplats bland personalen i parken. Och då ju djuren i sig själva är nyckeln till bevarande så ingår alla sällsynta djur i parken i en stamboksregistrering, där avkomman ofta byts, mot nytt blod för att bevara den genetiska variationen inom den fångenskapshållna populationen, med andra zoologiska parker.

World Parrot Trust

Allteftersom han lärde mer om den utsatta position som papegojorna har i det vilda, så bestämde sig Mike för att denna familj bland fåglarna behövde särskilt engagerade ansträngningar för att bevara de arter, som var mest utsatta, från en säker utrotning. Under 1989 så skapade han the World Parrot Trust (WPT) med målet att bevara papegojor i det vilda och säkerställa välfärden hos fångenskapshållna papegojor. Mike och hans fru Audrey bidrog med en grundplåt till att starta upp fonden förutom att de bidrog med fritt kontorsutrymme och andra faciliteter. Under hans guidning, först som Honorary Director och sedan som Chairman, så har fonden vuxit till det bevarandeorgan med stor påverkan som det är idag, med representanter i 10 länder, tusentals medlemmar, och bevarandeprojekt för papegojor över hela världen. Under sitt första år så koncentrerade WPT det mesta av sina begränsade resurser till bevarandet av den hotade och sällsynta mauritiusparakiten på ön Mauritius. Med mindre än 15 kända individer kvar i det fria så var detta en unik art som troligen var världens mest sällsynta papegoja.

WPT har fortsatt att ekonomiskt stödja detta projekt och fonden har bidragit med mer än £120 000 till bevarandearbete i fält, möjliggjort assistans från erkända experter i England och andra platser. Nu uppgår populationen till strax över 300 individer mauritiusparakiter (*Psittacula eques*) på Mauritius. Det var just denna typ av återhämtning för en art som Mike hade föreställt sig och sett behovet av när han lanserade fonden, och framgången med mauritiusparakiten sporrade honom till initiera många andra projekt på andra platser i världen.

Tidigt under 1990-talet fick Mike höra om de karibiska papegojornas utsatta situation och han utvecklade ett projekt som arbetade med att öka den lokala förståelsen för bevarandet av en art och att lokalbefolkningen skulle vara stolta över sina papegojor och man använde bussar som mobila klassrum. Under de kommande fem åren, så utrustades fyra bjärt målade bussar med livfulla interaktiva utställningar, spel och

videoföreläsningar. De tre första bussarna donerades till de karibiska öarna St Lucia, St Vincent och Dominica. Framgången för detta innovativa upplägg till förmån för bevarande av arter medförde inte endast en vändning till det bättre för de arter som utgjorde målen för insatsen utan den fick även ett pris från the BBC Wildlife magazine.

Som den förkämpe han var för alla papegojor, så medverkade Mike Reynolds till skapandet av den första Parrot Action Plan. Planen är ett arbetsdokument som beskriver de hot som papegojor i allmänhet är utsatta för och ger en detaljerad statusbild av enskilda arter och den innehåller även en inriktning för hur enskilda arter skall räddas från utrotning. Mike var den som samlade ihop experter från hela världen som i sin tur tillsammans kunde genomföra detta verk genom samverkan. Planen som blev resultatet av samverkansarbetet har satt en kurs som WPT och andra bevarandeorganisationer fortfarande i dag följer. Samtidigt som han insåg behovet av speciell uppmärksamhet var av nöden för kritiskt hotade arter, så insåg han även klarsynt ett bredare hot som riktade sig mot i stort sett alla papegojor: den internationella handeln med vilda papegojor, i sin tur avsedda för handeln med sällskapsdjur. Med tanke på det hot, som vilda fåglar står inför, och med de miljontals fåglar som dör i denna handel årligen i åtanke så initierade Mike en kampanj med målet att stoppa importen av vildfångade papegojor till Europeiska Unionen och den europeiska handeln med sällskapsdjur. Sedan november 2000 har fonden genomfört och upprätthållit denna kampanj på många fronter, och format en koalition med över 200 olika organisationer som inte är knutna till stater eller regeringar samt arbetet med både medlemsstater och den europeiska kommissionen för att utverka lösningar för att handeln skall upphöra. För att sätta fokus på den utsatta situation som vilda papegojor står inför och för att höja medvetandet av den roll som importen av vildfångade fåglar till Europa har, så startade fonden World Parrot Day vilken genomfördes i maj 2004. Zoologiska parker över hela världen deltog i firandet och en buss med ståplats längst upp på översta planet utgjorde centrum för en samling vid Trafalgar Square, (London, övs. anm.). Supporters med sina tama papegojor promenerade till Downing Street för att leverera fondens petition innehållande tusentals namnunderskrifter från ett dussin länder, som sammantaget vädjade för ett förbud för importen av vildfångade fåglar till EU. Ett temporärt förbud i oktober 2005 på grund av fågelinfluensan gav nytt liv åt kampanjen och WPT:s arbete belönades i januari 2007 då EU proklamerade att ett permanent förbud mot import av vildfångade fåglar till EU skulle träda i kraft från 1 juli 2007.

Naturvård i England

Som en respons på den djupa oro som uttryckts angående bevarandet av fågelarter närmare hemmet, så satte Mike Reynolds upp Operation Alpråka med målet att hjälpa den corniska alpråkan, Cornwalls nationalfågel, som efter många års nedgång dog ut i Duchy under 1972. Projektet fokuserade på studier av dessa naturligt sedentära kustlevande fåglar som fortfarande förekommer i Wales och försöka återetablera arten i Cornwall.

Att föda upp alpråkan (*Pyrrhocorax pyrrhocorax*) i fångenskap visade sig vara en svår uppgift, men Mike var ihärdig och utvecklade nya och framgångsrika tekniker, och en försöksutsläppning av sex fåglar gjordes under 2003. Nyligen har det fastställts att alpråkan har gjort en naturlig återkolonisation i Cornwall och Operation Alpråka har fokuserat på utbildning och att erhålla publicitet inom områden som restaurering av habitat.

Mikes enastående bidrag till den corniska ekonomin och dess naturarv genom skapandet av Paradise Park och World Parrot Trust kan inte överskattas. Hans unika vision att skapa en fågelpark för bevarandet av fågelarter och hans fokus på att hela tiden förbättra parken och dess roll i det lokala samhället har gagnat generationer av besökare, både lokalt och internationellt. Hans framgångsrika lansering av the World Parrot Trust markerade England på kartan som en ledare, vad gäller bevarandet och välfärden av och för papegojor. Att åstadkomma så mycket med grace och kreativitet kräver en unik personlighet. Mike har utan tvekan haft en stor påverkan inom området i England och övriga världen på ett djupsinnigt och signifikativt sätt.

Ett sista hedersbevis till Mike Reynolds

Av David Woolcock

Det kommer att skrivas många hyllningar till Mike Reynolds minne, och det förtjänas verkligen. Han var en person som inspirerade många och som uppnådde mycket under sin livstid, på så många olika områden. För mig som hade förmånen att arbeta för och med honom under mer än trettio år, så är det att något av en kliché att säga att han kommer att vara saknad av många men det är också verkligen sant. Mike var till sin natur blyg och han hatade verkligen att vara i ramplyuset. Jag kommer starkt ihåg en gång när jag åtföljde Mike till ett seminarium där han skulle hålla ett föredrag och under resan dit så berättade Mike att han hellre skulle

bita av sig sitt ben än att stå upp framför auditoriet och tala till dem! Men trots det, på grund av sin kärlek till fåglarna, så kom han att stå framför folk många gånger, oavsett hur svårt han tyckte att det var. Hans passion för fåglar var uppenbar. Det är inte konstigt att han efterlämnat en samling fåglar som många är avundsjuka över. Men han var inte en "samlare", långt ifrån. Hans mål redan från början var att arbeta med de arter som behövde hjälp i det fria. Och Paradise Park var ju faktiskt först döpt till Bird Paradise – ett paradiset för fåglarna - En uppfödningssanläggning för sällsynta och hotade fåglar. Det är först när vi tar ett steg tillbaka och reflekterar, som vi inser hur lyckligt lottade vi är över att få haft möjligheten att arbeta med de arter som vi har här i Paradise Park och allt detta beroende på Mikes vision. Om det är något som jag respekterade Mike för mer än något annat så är det att han skapade samlingen fåglar helt öppet och ärligt. Han var en man med integritet och moral. Mike uppskattade allas insatser och bidrag inom parken. Han var alltid full av idéer, alltid upptagen och han accepterade varje utmaning som han mötte. Han hade ett gott öga för detaljer och han var en inspiratör för oss alla. Vad han än gjorde så gjorde han det väl. Det var ett sant nöje att ha lärt känna honom och jag ser det som en ära att få hjälpa till att fortsätta med arbetet med hans dröm.

Från Cristiana Senni

Under sent 90-tal när jag först startade mitt frivilliga arbete för fonden (att översätta PsittaScene till de italienska medlemmarna) så visste jag i stort sett ingenting om vetenskapen och politiken rörande papegojor. Jag hade en stark önskan av att hjälpa till men hade inga andra kvalifikationer än mina språkkunskaper. Mike var en bra lärare för mig. När jag nu ser tillbaka, så inser jag hur tålmodig han måste ha varit med mina impulsiva idéer och hur han guidade mig mot en mer rationell ansats när jag skulle hantera alla möjliga olika frågor rörande papegojor.

En sak som jag alltid tyckt om hos Mike är att hans passion för papegojor var otvetydig och helt kompromisslös, han hade inget som helst intresse av att tävla eller att förhäva sig själv, det var hela tiden fåglarna som var i fokus.

Han hade även en djup respekt för vetenskapliga slutsatser och han formade fonden till en organisation som har förtjänat vetenskaplig trovärdighet och på grund av detta har fonden framgångsrikt kunna arbeta med personer som skriver policies och författningar. Jag hade aldrig tillfälle att tillbringa någon längre tid med honom, och jag beklagar det då han var ett sant nöje att umgås med. Jag tillhör det stora antalet som kommer att sakna honom så mycket.

Bildtext: Mike och Cristiana Senni utanför Houses of Parliament 2005.

Från Joseph M Forshaw

Mike Reynolds tillhörde en liten men väldigt elitistisk grupp. Först och främst så var han en gentleman, och bara det är i sig en raritet i dessa dagar. Men han hade även en vision och var begåvad med en energi som gav honom möjlighet att transformera denna vision till verklighet. Att starta upp the World Parrot Trust var inte en enkel uppgift och under de tidiga åren så var han tvungen att överkomma många problem och motgångar och stod inför många utmaningar. Som den person han var så stod han över personliga påhopp och kritik. Under dessa tidiga år hade vi många diskussioner om fondens roll och funktion. Genom att dra nytta av min erfarenhet som en internationell byråkrat så varnade jag för att bli alltför involverad i de länder där fördelarna av bistånd alltid dras ned av dålig administration och korrruption. Jag vill mena att Mike tog till sig detta råd, precis som han tog till sig råd från andra. Den enastående framgång som fonden uppnått med att uppnå meningsfulla och praktiska resultat med begränsade resurser beror till stor del på Mikes vakande hand under dessa första normgivande år.

Jag vandrade tillsammans med Mike genom de glesta skogarna i sydöstra Australien medan vi tittade på flockar av kakaduor och vi var i regnskogarna på Cape York-halvön och tittade på ädelpapegojor och palmkakaduor. Jag vet att dessa och andra erfarenheter från fältet förstärkte hans åtaganden till fonden och för arbetet för densamma. Väldigt få av oss är ämnade att lämna ett bestående intryck bakom oss när vi lämnar jordelivet, men Mikes fotavtryck märks fortfarande i de glesta skogarna i sydöstra Australien, i Pantanal i Brasilien, i regnskogen i Amazonas och på Cape York-halvön i nordöstra Australien, i de mauritiska skogarna och på de karibiska öarna, var papegojorna som lever där drar nytta av hans ansträngningar. Audrey och familjen, som Mike alltid kunde förlita sig på att få stöd och uppmuntran från, kan känna stolthet över vad Mike har åstadkommit, och särskilt över det han lämnar efter sig – World Parrot

Trust som oförtröttligt fortsätter att arbeta för bevarandet och välbefinnandet av de fåglar som vi alla håller av. Tack Mike.

Från Ruud Vonk

WPT-Benelux grundades i juni 1991 när Mike Reynolds gav oss sitt godkännande till att bli en självförsörjande avdelning vid ett etableringsmöte vid Antwerpen Zoo i Belgien. WPT-Benelux organiserar årligen ett symposium med inriktning mot papegojor i Holland och Belgien. Mike närvarade vid detta evenemang för första gången under 1992 som varande Honorary Director för WPT tillsammans med sin fru Audrey. Några år senare skrev Mike ett förord till den bok som vi skapade med utgångspunkt från symposiet. Förordet bar titeln "Om jag hade en miljon" Den miljon brittiska pund som Mike såg framför sig skulle delas i tre lika delar, en tredjedel skulle investeras i WPT för att ge fonden en sund ekonomisk bas och generera inkomster för framtiden, den andra tredjedelen skulle användas till att finansiera de olika projekt som vi försöker stödja och den sista tredjedelen skulle användas till ett nytt utbildningsprogram där papegojorna var de självklara talesmännen för bevarandet av vår naturliga omvärld. Vi kommer alla att sakna Mikes hängivna ledarskap.

Bildtext:

Mike och Joseph Forshaw vid projektet för rödstjärtad korpkakadua i Australien 1994.

Ruud överlämnar en check från WPT Benelux avdelningen till förmån för projektet för Lears ara 2004.

Från Rosemary Low

Om du under din livstid kan åstadkomma en signifikativ och varaktig sak, så är du en person av betydelse, om du kan åstadkomma två saker är du helt enastående. Mike Reynolds grundade Paradise Park och han grundade the World Parrot Trust. Båda berörde tusentals människor och lika viktigt tusentals av papegojor. Jag träffade Mike första gången under tidigt -70-tal när han bodde i Kent och han sökte upp mig för att få råd om hur man startar en fågelpark. Detta var ett mycket ovanligt projekt om man beaktar det faktum att han, enligt egen uppgift, inte visste så mycket om fåglar. Jag uppskattade hans lugna, måttfulla och kulturellt skolade röst, en röst som jag skulle upptäcka, speglade hans personlighet. Strax efteråt så flyttade Mike och hans familj till Cornwall och startade upp det mest spännande i deras liv. Den finansiella kamp som följde var enorm. De flesta personer hade gett upp – men inte Mike. Vid denna tid så öppnades det många fågelparker men de flesta överlevde endast en kort tid. Jag kan bara dra mig till minnes en park som startade vid denna tid och som fortfarande finns kvar idag. De hade mycket liten eller ingen inverkan över huvudtaget vad gäller uppfödning av hotade och sällsynta fåglar. Detta var ett av Mikes mål redan från starten och han uppnådde det gradvis. När så fågelparken var etablerad och solid, så ringde han mig en dag. Vid den tidpunkten var jag mycket bekymrad över den enorma mängden vildfångade papegojor som det handlades med och det faktum att många papegojor blev hotade på grund av att deras naturliga habitat minskade. Andra fåglar såsom, fasaner och vattenlevande fåglar hade organisationer som försökte hantera de problemen som en allt mer minskande vild population av dessa arter stod inför. En liknande organisation för papegojor fanns det ett desperat behov av, men uppdraget föreföll så stor att det föreföll som osannolikt att någon skulle ha modet att ta sig an ett sådant uppdrag. Och att en person skulle kunna bilda en fond för papegojor, en fond som skulle kunna arbeta med dessa frågor, verkade vara en omöjlig uppgift, dömd att misslyckas. Trots detta var det just det som Mike Reynolds gjorde under 1989, med en handfull personer till hjälp, inkluderat mig själv. (Jag var redaktör för PsittaScene under 1989 till 2004) Mot alla odds, så lyckades Mike Reynolds uppnå vad han företagit sig. Han hade exakt rätt personlighet inkluderande taktfullhet och att vara tystlåten men bestämd. Han kom från en bakgrund i fågelhållningen, snarare än från en bakgrund inom bevarandeorganisationer och detta skulle kunna ha varit ett hinder, och mycket riktigt, till en början fanns det officiella företrädare för viktiga bevarandeorganisationer för fåglar som inte ville lyssna på honom. Men inom ett par års tid blev det uppenbart för dem att han gjorde det som de själva borde ha försökt göra flera år tidigare: bevara papegojor och deras naturliga utbredningsområde eller habitat. Hans innovativa idéer som till exempel papegojbussar gav uppmärksamhet över hela världen.

Genom Paradise Park kunde stora summor samlas in till förmån för bevarandet av papegojor. Och parkens faciliteter stod till fondens förfogande så att kostnader för kontor etc. var i stort sett noll. Detta var en extremt lyckad kombination av omständigheter. I dag så stor jag, att om inte Mike Reynolds hade grundat WPT så skulle bevarandet av papegojor stå vid en punkt 10 år eller mer tillbaka i tiden, jämfört med var man står

idag. När väl framgången för WPT var uppenbar, så startade andra grupper upp med små projekt i andra länder. Även om dessa grupper inte erhållit den status som WPT har så är det dock uppenbart att de inspirerats av Mike. Mike skrev eftertänksamma och inspirerande artiklar i PsittaScene. Han startade nästan omedelbart en kampanj mot importen av vildfångade papegojor till Europa. Han satt att tänka låg då långt före dåvarande etik men han slutade aldrig att arbeta mot målet, som slutligen uppnåddes i januari 2007. Jag är så glad att han fick uppleva den dagen i sitt liv.

Från 1989 till 2000 så arbetade jag och Mike nära varandra med tidningen, trots avståndet emellan oss rent geografiskt. Det var alltid ett nöje att samarbeta med honom. Vid de sällsynta tillfällena då vi inte var överens, var han alltid beredd att tystlåten lyssna med taktfullhet och humor. Han var alltid en gentleman i en värld där gentleman alltmer tenderar att bli lika utrotningshotade som de papegojor som han så passionerat försökte rädda.

Som Honorary Director av the World Parrot Trust, var han en förebild i ärlighet och integritet med högsta tänkbara moral. Hans entusiasm vacklade aldrig och han föreslog oavbrutet nya idéer. Under de senaste trettio åren har jag rest mycket och träffat personer som är involverade i bevarandet av papegojor på varje kontinent. Under denna period har jag inte träffat någon annan person (än Mike Reynolds) som arbetat så oförtrutet och som rest för egna medel i detta syfte och inte heller träffat någon som åstadkommit så mycket genom att vara så bestämd eller någon som fått sådant stöd från sin familj. Många gånger satte han fonden före familjen. Han var verkligen en anmärkningsvärd man. På det personliga planet kommer jag att sakna honom väldigt mycket – men kommer alltid att komma ihåg vårt sista samtal bara fem dagar innan han gick bort. Han tackade mig för att ha skrivit med beundran om hans arbete i ett senare nummer av Parrots Magazine – och mitt otillräckliga svar blev ”Du förtjänade det”. Nu förtjänas han att bli ihågkommen av alla som bryr sig om papegojor och deras framtid.

Från Steve Martin

Jag träffade Mike Reynolds första gången vid en papegojkonferens för många år sedan. Jag kommer ihåg att jag stod på andra sidan rummet och tittade på honom när han tålmodigt svarade på frågor och interagerade med de personer som tävlade med varandra om att få del av hans kunskap. Jag fann inte mod att själv presentera mig för honom den dagen. Jag var nöjd med att bara få lyssna till hans ord, vilket i sin tur hjälpte mig att förstå varför så många flockades runt honom.

Något år senare blev jag uppringd av Mike som frågade mig om jag var intresserad av att hjälpa WPT med ett filmat budskap han hade för avsikt att filma med John Cleese. Mike hade hört talas om Groucho, en otrolig, sjungande papegoja som vi hade använt i en av våra shower och Mike trodde att denna fågel skulle kunna vara lämplig för uppdraget. Snart så satt jag och Groucho på ett plan till Santa Barbara för att bli filmade. Samma kväll åt jag middag med Mike och kom då att lära känna mannen bakom legenden om papegojors bevarande, lite mer. Mitt minne av den kvällen är centrerat kring Mikes passion för papegojor och hans åtaganden för att hjälpa dem. Det fanns ingen tvekan om hans motivation eller om dolda agendor; det var uppenbart att Mike helt enkelt ville hjälpa papegojor. Det är i själva verket det som jag kommer ihåg att han sa den kvällen, ”

Jag vill ju bara hjälpa papegojor”. Jag förstod senare att han brydde sig mer om att hjälpa papegojor än om småaktig politik, att känna viktiga personer vid namn, eller att peka finger åt någon, som ibland förekommer i ”papegojvärlden.” Han visste att inte alla alltid skulle hålla med honom i hans pionjärskapande idéer och upplägg för att rädda papegojorna. Han fann sig i kritiken eftersom i vart fall han själv visste att han gjorde rätt saker. Vi pratade natten igenom om alla hans idéer om hur man kan hjälpa papegojorna. Även om vårt samtal kretsade kring framtiden, lyckades jag få ur honom lite av det fina arbetet han hade redan gjort som verkat för papegojorna. Han verkade nästan obekvämt med att berätta om de många projekt som han hade skapat för att rädda så många olika arter av papegojor i det vilda. Det slog mig att han var bortom ett behov av att få erkänsla för det han hade åstadkommit. Han ville mer prata om hur han och nu även jag kunde hjälpa papegojorna i framtiden. Det var ett av de mest inspirerande möten jag haft med någon person.

Få personer kommer att få veta den totala påverkan som Mike Reynolds haft på bevarandet av papegojor. De kommer aldrig att på riktigt förstå hans engagemang och åtaganden och de uppoffringar som han gjorde för att rädda papegojorna. Få personer kommer att förstå vilken påverkan han hade på olika personer och de bevarandeförkämpar som han inspirerade. Lyckligtvis så lever hans verk kvar i WPT. Jag hoppas bara att vi, som varande medlemmar i the World Parrot Trust kan fortsätta hans storslagna arbete och fortsätta att ”Bara hjälpa papegojorna”.

Bildtext:

Mike med Katie när the World Parrot Trust skapades under 1989.

Steve Martin, skådespelaren John Cleese och Mike skapar en PR video för WPT under 2001.

Från Paul Butler

Jag kommer inte ihåg hur jag först träffade Mike. Kanske var det under en semester då jag besökte min far i Cornwall, eller så kan det vara ett resultat av en papegojkonferens vid Loro Parque. Vad jag dock kommer ihåg, var att jag blev inbjuden till Paradise Park och att jag gick runt bland voljärerna medan Mike pekade ut de olika arter som han hade i sin vård och att han var speciellt stolt över sin samling av Saint Vincentamasoner (*Amazona guildingii*). Då jag har arbetat med denna art i det vilda, och efter att ha tillbringat 25 år på intilliggande ön Saint Lucia, så var det en fågel för vilken även jag hade en passion. Jag kommer ihåg att Mike ville stödja bevarandeinitiativ och hur detta samtal och de som följde därefter ledde till att WPT och Paradise Park stödde den s.k. Jacquot Express – en buss med en mobil utställning som högljutt tog sig runt på Saint Lucia, och informerade barnen om situationen för deras papegoja och dess skogliga hemvist.

Mike var passionerad beträffande papegojor och passionerad över hur man kunde mildra grunden till de orsaker som leder till deras nedgång i antal. Att han grundade WPT möjliggjorde en mekanism för Paradise Park och en stor mängd andra grupper och individer att förmedla resurser dit de mest behövs, i fält. Hans arbete har gjort en stor skillnad och det kommer att göra så även efter hans tragiska bortgång!

Bildtext:

Mike och Paul under Pauls besök vid Paradise Park 1990.

Från Charles A. Munn, III

Jag talade första gången med Mike per telefon i september 1990 när jag gjorde ett oannonserat och kostnadskrävande telefonsamtal till WPT i Cornwall, England från mitt forskningsprojekt på hyacintaror i vildaste Pantanal i Brasilien. Själva idén att göra ett sådant dyrbart samtal från en sådan avlägsen plats kan verka vara långsökt, men det visade sig att det var det väl värt för bevarandet av både hyacintaran och Lears ara i Brasilien (och senare även för den blåstrupiga aran i Bolivia och guldparakiten i Brasilien). Orsaken till att jag ringde detta samtal var att jag ville gratulera den man som var ansvarig för den högkvalitativa prosa och klarheten i tänkandet bakom de essäer och nyheter i de första nummerna av PsittaScene, WPT:s medlemstidning. På något sätt hade jag fått ett gratisexemplar av PsittaScene i min post vid the Wildlife Conservation Society (WCS, där jag hade en post som senior field scientist). Jag kommer ihåg att jag blev förvånad över tidningens utmärkta kvalitet, speciellt av det sprittande och fokuserade språkbruket i artiklarna och uppenbara åtagande för att förbättra tillvaron för både vilda och tama papegojor överallt. När Mike Reynolds kom till telefonen och jag berättade att jag ringde från min forskningsplats för WCS och mitt forskningsprojekt för hyacintarorna i Pantanal så slog vi genast an en ton av ömsesidig förståelse och WPT och mitt WCS forskningsprojekt samarbetade fruktsamt under flera år i Brasilien, Bolivia och Peru. Jag kan ärligt säga att jag har aldrig under min trettioåriga karriär inom arbetet för bevarandet av fåglar i Sydamerika, träffat någon som kunnat matcha Mike, mycket beroende på hans kombination av ren och skär intelligens, generositet och hans starka omtanke för välfärden hos hotade papegojor.

Med Mikes starka grund inom WPT så har han gjort det möjligt att hans arbete på papegojornas vägnar kan fortsätta även efter hans bortgång. Att någon har uppnått så mycket som Mike har gjort är det sällan som man ser inom området för bevarandet av arter. Forskare, älskare av papegojor, och vi som arbetar för bevarandet av arter i Sydamerika, delta med mig när jag uttrycker den högsta beundran för Mike och det arbete han har utfört. Ett antal av världens ovanligaste papegojor åtnjuter nu en säker framtid tack vare det arbete som Mike utfört. Vi kommer alla att sakna honom väldigt mycket men hans livsverk fortlever, i regnskogen i många hörn av världen över.

Vår nya hemsida

www.parrots.org

Av Steve and Desi Milpacher

Man säger ju att den som väntar på något gott, väntar gärna länge. Efter 16 månader av arbete kan nu WPT stolt tillkännage den officiella lanseringen av Parrots.org. – vårt nya hem på nätet. Som det nämndes i förra numret av PsittaScene så tillkom fondens nya hemsida som ett resultat av att ha talat med er, våra supportere, och det engagerade arbetet av dussintals av frivilliga arbetare. När du går in på sidan kommer du att hitta en omfattande encyklopedi om papegojor, ett referensbibliotek innehållande tusentals av foton och länkar till andra hemsidor, hundratals videosnuttar, och välbeskrivna profiler för över 360 papegojorarter. Du har dessutom möjligheten att delta i globala diskussionsfora, vara bland de första att läsa resultaten från forskare på papegojor med våra bloggare, som finns online, och kunna dra kunskap från de specialister och experter som har bidragit med tid och erfarenhet. Det finns även möjlighet att se det arbete som WPT utfört under 17 år i våra pågående och tidigare projektområden. Tillslut har vi lagt till information som kan laddas ned, som banners för reklam och andra idéer för att föra fondens arbete framåt. Kort sagt, vi ville ta de bästa idéer som ni och Internet kunde erbjuda och göra www.parrots.org. till DEN plats som man besöker på Internet för allt som rör papegojor.

Medlemskap medför privilegier

Hemsidan innehåller information för alla, men självklart, medlemskap har sina privilegier. Som medlem kommer du att få tillgång till tusentals sidor, 17 års arbete med tidigare nummer av PsittaScene, och forskningsresultat från the Parrot Action Plan. Du kommer även att ha möjlighet att ställa frågor till erkända papegojexperter och kommunicera med våra bloggare och andra medlemmar i diskussionsfora. Och sist men inte minst så kommer du att ha möjlighet att ladda ned bakgrunder till datorn och andra intressanta saker från hemsidan. Du måste bli en medlem för att komma i åtnjutande av dessa förmåner.

Bli medlem nu

För att böja utforska vår nya hemsida behöver du ha tillgång till Internet och gå till www.parrots.org/members. Där finner du en blankett att fylla i med namn och medlemsnummer så att vi kan skicka dig ditt unika lösenord och användarnamn.

Och vi har bara börjat

I framtiden kommer du att ha möjlighet att delta i interaktiva seminarier för att lära mer om papegojors beteenden, deras skötsel och mycket mer samt upptäcka nya produkter i vår e-shop. Du kommer även att hitta mer nedladdningsbart material och ett gratis månadsbrev tillgängligt utan kostnad för alla de som vill hålla sig informerade om vad som sker inom papegojvärlden. Håll utkik efter tillägg med diskussionsfora på andra språk och mer detaljerad och sammanfattande information om våra regionala representanter med inriktning på det arbete som utförs av fondens medarbetare världen över.

Vi ses snart på www.parrots.org

Läsa ”palmer”

Av Steve Murphy

Det är lätt att förstå varför World Parrot Trust ur ett urval av 360 papegojor valde palmkakaduan som sin logotyp. Att se en spelande hane arbeta sig genom hela sin repertoar från öronbedövande visslingar, till att trumma med en pinne, till spökligt mänskliga hälsningar med mjuka klickningar och gurglingar, får en att tro, att man lyssnar på ett samtal. Att iaktta hur ett häckpar lugnt sitter och pustar varandra vid boet i det avtagande ljuset, lämnar dig inte i tvivelsmål om att palmkakaduan mer än väl har förmåga till känslor, de behöver dem förmodligen lika mycket som vi. Palmkakaduan är verkligen en praktfull ikon, som i ett nötskal samlar allt som är vilt och värt att skydda. Och likväl har vi bara nyligen börjat lära oss om deras vilda levnadssätt.

WPT var huvudsponsor för mitt forskningsarbete som doktorand och det startade så tidigt som 1999 och var i huvudsak baserat nära Iron Range National Park på Cape York i Australien. Målen var tämligen enkla – att lära det vi behövde veta för att bättre kunna sköta palmkakaduor (*Probosciger aterrimus*) och deras habitat. Föga kände jag då till, att detta uppdrag skulle innebära ett så brett och varierat arbete; från vildmarkerna på Papua Nya Guinea till att i museer runt om i världen ta prover från exemplar insamlade av

berömda naturvetenskapsmän. Jag iakttog hur eld upprepade gånger förstörde bon, som det hade tagit mig veckor att finna. Därefter, lika plötsligt, såg jag nya bon skapas på ett imponerande sätt av tropiska orkaner. Men framförallt betydde detta projekt, att jag kunde leva månader i sträck i en av de biologiskt rikaste och viktigaste delarna av Australien, samtidigt som jag fick glimtar av det intima livet hos dessa fantastiska papegojor.

Några av de mest intima mötena skedde under studiet av deras häckningsvanor. En kombination av dagslång bevakning av bon och infraröd videövervakning avslöjade kritiska aspekter av palmkakaduans ekologi. Så till exempel ruvade hanarna i varje bo, som jag undersökte, utan undantag under dagtid medan honorna tog över under nattsiftet. Vid flera tillfällen bevittnade jag hur rivaliserande hanar besökte aktiva bon, bara för att bli bortjagade av fadern/innehavaren, ofta i ett moln av kolsvarta fjädrar. Det inträffade även flera gånger att deras enda vita ägg eller till och med den lilla nakna ungen påträffades krossad inne i bokammaren. Vad finns det för förklaring till en sådan aggressivitet?

Svaret, tycks det, ligger i att förstå hur sällsynt deras mest värdefulla resurs är – bohålan och den karaktäristiska boplattform som de, ensamma bland nästan alla papegojor, ägnar bokstavligen hundratals timmar åt att bygga och underhålla. Plattformen, som kan vara ända upp till 2 m djup, görs av paret (fastän huvudsakligen av hanen) genom att släppa ner flisade kvistar och grenar i håligheten i trädet. Plattformarna är i sig själva ett under av ingenjörskonst – en bas av stora grenar, 20, 30 eller till och med 40 cm långa släpps till att börja med ner i inuti trädstammen och placeras på ett sådant sätt, så att de kan fanga upp hundratusentals allt finare flisade kvistar. När konstruktionsprocessen är klar, har plattformen blivit ett vackert tändsticksliknande lager av torrt underlag, som till och med den mest kräsne möbelsnickare skulle finna bekvämt. För den som upplevt en våt monsontid är naturligtvis anledningen enkel – det är en smart grej att låta skyfallsliknade regn passera genom håligheten och låta invånarna kunna hålla sig torra. Två andra stora papegojor som lever på Cape York, Halmahera-ädelpapegoja (*Electus rotaros*) och större gultofskakadua (*Cacatua galerita*), använder inte en sådan strategi med dyblöta och ofta katastrofala följder. Totalt sett utgör boplattformen en enorm investering såväl i byggnad som i underhåll (för att hålla den porös). Det betyder å ena sidan, att om du är nykomling till ett område eller du har nyss blivit av med ditt eget bo, skulle det kunna betala sig att lägga beslag på grannens hårda arbete. Å andra sidan skulle du vara den grannen, är dina hundratals timmar hårt arbete väl värda att slåss för.

Trots denna betydande investering i bohåla och plattform, har listan med förstörda bon blivit allt längre med varje omgång bokkontroller. Mellan 1999 och 2005 blev ungefär 20 % av alla boträd obrukbara. Huvudorsaken var brand, företrädesvis anlagd av människor. Anledningarna till att människor tänder eld är varierande och ofta komplicerade. Män ur urbefolkningen från det närbelägna samhället Lockhart River, satte ibland eld på landområdet tidigt under torrtiden (maj till juni) och följde en vana, som deras förfäder haft i årtusenden. Detta höll landskapet öppet och antagligen mer beboeligt och minskade ”intrång” av regnskog. Det hade också oavsiktliga fördelar för palmkakaduan, eftersom den föredrar det öppna skogslandskap som blev resultatet. En serie flygfotografier från andra världskriget visar mycket övertygande, att många områden med öppet skogslandskap nu har invaderats av regnskog. Tidpunkten för detta intrång sammanfaller med att urinnevånarnas traditionella bränning upphörde under tidigt 1900-tal. En gång i tiden skulle dessa skogsmarker, liknande de områden som har undgått intrång och som jag studerade, ha kunnat försörja stora mängder palmkakaduor. Numera bränner män från urinnevånarna och statliga skogvaktare ofta befintlig skogsmark för att begränsa regnskogens inmarsch och bevara öppna skogsmarker. Ibland bränner man också för att återta ”förlorad” regnskogsbevuxen skogsmark, ofta med kraftiga bränder. Medan tanken bakom är god, innebär såväl de frekventa som kraftiga bränderna ofta säkerhetsförluster i form av askfärgade gränser, där palmkakaduorna bon brukade finnas. Det verkar som om det finns en balans mellan ett eldningssystem, som håller landskapet ”öppet”, och ett som antingen är alltför frekvent eller varmt, som resulterar i förlust av boträd. I början av 2005, när fältarbetet började trappas av, överskred antalet förstörda boträd stort dem som skapats. Men därefter, i en enda sporadisk händelse, drog en svår storm, döpt till Orkanen Monica, genom området med en vindstyrka på 200 km/tim. På bara några timmar skapades fler potentiella boträd än vad som förlorats under de föregående åren; 16 förlorades under 6 år i hela studieområdet på omkring 1000 ha och 23 nya boplatser skapades som ett resultat av stormen i ett 122 ha provområde. Förvånansvärt nog fälldes bara ett av mina gamla bon av ovädret. Till och med de mest ruttna bonträden förblev stående – träd som jag måste klättra upp i på en repstagad stege, så att min kroppsvikt inte på något sätt belastade trädet.

Men man måste vara försiktig när man tolkar dessa resultat. Det är sant, att det tycks finnas något slags balans mellan den gradvisa förlusten av träd och de dramatiska och enstaka händelser som orkaner, vilka skapar nya. Men jag kunde bara undersöka de potentiella boträd, som skapats av orkanen och det återstår att

se, hur många av dessa som verkligen blir faktiska boträd. För det andra, antalet verkliga boträd, som förstörts i orkanens centrum är okänt (jag kunde inte ta mig dit) men det kan vara betydande. För det tredje kan antalet möjliga boträd, som förstörts av orkanen vara svårt att bestämma, det kan variera med markens fuktighet och andra faktorer. Och slutligen och viktigast, möjligheten för en orkan att skapa nya boträd beror helt och hållet på att det finns ett tillräckligt antal stora träd i landskapet, vilket är en process, som delvis bestäms av vår gamle vän, regelbundna elden. Det är oklart hur eld exakt förhåller sig till etablering och rekrytering av gamla, stora träd och det behöver snabbt undersökas ytterligare.

Om ingenting annat, visade eld och orkaner mig hur dynamisk palmkakaduors värld verkligen är. Den demonstrerade hur snabbt jag kunde ändra mina åsikter från att tro, att jag var i färd med att dokumentera en ohållbar förlust av deras viktigaste tillgång (boträdet), till en djupare förståelse av den balans som finns mellan bon skapade av orkaner, när tillräckligt med tid kunde läggas till ekvationen. Det verkade som om tid var ett ämne, som palmkakaduor kände väl till. De verkade aldrig ha bråttom. De lägger alltid bra ett ägg och de flesta (76 %) häckningsförsöken misslyckas av naturliga orsaker, som plundring av stora ödlor. De verkar även bara häcka vartannat år. Detta motverkas av deras exceptionella livslängd. De enda tillgängliga uppgifterna om palmkakaduor är från fåglar i fångenskap; den äldsta bekräftade palmkakaduan är en hona i Londons zoo. En hane i fångenskap i en australisk zoo påstås ha uppnått 80-90 år. Även om det är teoretiskt, är troligt att palmkakaduor i naturen lever i kanske 40 till 60 år och, vad som är viktigt, de är troligen reproduktivt aktiva under en stor del av sina liv.

Men hur var det längre tillbaka i tiden? Vad hände dessa fåglar med ”långsam livsstil” under tidernas lopp, när deras habitat var mycket mer dynamiska än de är i dag? Under några hundra tusen år krympte regnskogarna inom deras utbredningsområde till små vindsvepta fragment allteftersom jorden svalnade och torkade ut. Under samma tid var landområden, som vi idag betraktar som åtskilda, förenade av landbryggor som bildades. Hur otroligt det än kan verka, har nya Guinea och Australien under de senaste 250 000 åren varit förenade under 95 % av tiden, tack vare de grunda djupen i moderna hav. Hur påverkade dessa händelser populationen av palmkakaduan? För att besvara detta måste jag undersöka deras DNA. DNA är ett av de mest kraftfulla verktygen som är tillgängliga för moderna ekologer. Några former av DNA (det finns några stycken) kan användas på ungefär samma sätt som vi människor använder efternamn för att spåra familjeträd. Och lämpligt nog för mig finns DNA fortfarande hos museiexemplar, som är mer än ett århundrade gamla. Att göra analyser från museiexemplar och blod från ungar, som jag insamlat på fältet lämnade ett mycket viktigt resultat; genetiskt sett är flertalet palmkakaduor mycket lika. Detta inbegriper fåglar påträffade i populationer på Cap York, östra Nya Guinea, även Aru Islands, som flyter halvvägs mellan West Papua och Australien. I själva verket, bör alla palmkakaduor öster om det lilla smala näs av land som kallas Bird's Neck (det som skiljer Vogelkophalvön från resten av nya Guinea) betraktas som en underart, *P. aterrimus aterrimus*. Den enda andra för närvarande accepterade underarten som har någon giltighet är *P. a. Goliath*, som utbreder sig väster om Bird's Neck, däribland på öarna Misool, Salawatti och Waigo utanför kusten. Varför skulle det vara så? Varför skulle palmkakaduor på Vogelkophalvön, som varit ständigt förenad med resten av Nya Guinea, vara så genetiskt olika? Svaret ligger inte på botten av en grund ocean utan på botten av en mycket djup. Två djupa marina gravar ligger på ett kort avstånd från vardera sidan av Bird's Neck. Dessa gravar har inneburit, att endast en kraftig minskning av havsdjupet (=75 m) skulle kunna göra Bird's Neck bredare än vad som syns i dag och detta har endast inträffat två gånger under de senaste 250 000 åren. Så därför är det sannolikt, att under en stor del av den tiden Bird's Neck dominerades av en skog av bergslevande arter, i vilken palmkakaduan inte kunde leva, och att denna skog var inträngd mellan två djupa marina gravar, som sällan avslöjade en låglandspassage. Sålunda har palmkakaduan och mångas andra arter på båda sidor om denna barriär behållit sina genetiska särarter.

Palmkakaduan har en särskild plats hos många fågelskådare, naturforskare och fågelodlare. Ofta är deras enda erfarenhet av dem från böcker men intrycket är inte mindre starkt, eftersom de skriftliga beskrivningarna och bilderna alltid är så imponerande. Ett bra exempel finns i *Parrots of the World* av Joe Forshaw och Bill Cooper. Bilden är inspirerande och texten lika suggestiv:

”Praktfulla och ståtliga såväl i utseende som uppträdande är palmkakaduor bland de mest imponerande av alla papegojor, särskilt när de påträffas i sina naturliga habitat.” Det är precis så som jag funnit dem vara. Vare sig de är i böcker eller i naturen, gör palmkakaduor verkligen ett oförglömligt intryck i ens sinne. Förhoppningsvis kommer de insikter jag avtäckat att hjälpa det intrycket att bestå lite längre. WPT är i en unik position att stödja sådan forskning som min, som sträcker sig längre än en treårig finansieringscykel, som plågar så många forskningsinstitutioner. Hur skall vi annars kunna studera fåglar som lever liv, som i alla avseenden är lika komplicerade som våra och lika långa?

Citat:

”Mellan 1999 och 2005 blev ungefär 20 % av alla boträd obrukbara. Huvudorsaken var brand, huvudsakligen anlagd av människor.”

”Praktfulla och ståtliga såväl i utseende som uppträdande är palmkakaduer bland de mest imponerande av alla papegojor, särskilt när den påträffas i deras naturliga habitat.” – Forshaw & Cooper, Parrots of the World.

Bildtext:

En hane av palmkakaduan vid sitt bo och utför en typisk uppvisning i att stampa med fötterna.

Ribban höjs

Efter sex säsonger på fältet växer vår kunskap tillsammans med våra mål för den starkt hotade blåstrupiga aran

Av Toa Kyle

Under de sex säsonger i fält, som jag observerat araban, har jag faktiskt aldrig sett en unge lämna boet. Denna säsong hade jag bestämt mig – jag vaktade ett bo fem dagar i sträck i hopp om att få se detta speciella ögonblick. Ungen i detta bo var en riktig retsticka. Den brukade klättra upp till toppen av den exponerade håligheten och öva vingarna fullt synligt. Den påminde lite om en pojke, som för första gången skulle dyka från den höga trampolinen. Den brukade vackla vid kanten av ingången till boet, lutade sig framåt och sträckte ut vingarna, samtidigt som den hela tiden fick uppmuntrande kraxanden från sina föräldrar som satt i närheten. När den nådde den kritiska punkt, där den antingen skulle flyga eller falla, drog den sig tillbaka och avbröt sin avfärd i sista ögonblicket. Kamerabatterierna dog så småningom av att filma denna ”nästan-flygfärdig-ritual” under loppet av fem dagar. När jag på morgonen den sjätte dagen kom till boet, fanns där inga aror, varken vuxna eller unge. Och därför förblir för mig arans första flygning en svårfångad, mystisk händelse.

Jag har nöjet att rapportera, att häckningssäsongen 2006 för den blåstrupiga aran (*Ara glaucogularis*) i Bolivia har varit den mest produktiva vi haft under de fem senaste åren med sex flygfärdiga ungar från fyra framgångsrika bon. Eftersom vi kan redovisa totalt 80 fåglar där vi arbetar i Bolivia, representerar detta synbarligen lilla antal i själva verket en betydande förbättring av artens återhämtning. Med varje gången fältsäsong försöker vi naturligtvis att höja ribban med avseende på vad vi kan uppnå för återhämtningen av denna art i naturen och vi är därför särskilt nöjda med att artens prestationer i år mötte våra höjda förväntningar. Jag såg fram mot säsongen 2006 för att kompensera för 2005 som var fullt av nya utmaningar såsom att komma åt bohål i ömtåliga palmer (se Psittascene Vol. 17.1). Under 2005 misslyckades fem av de sex aktiva bon, som vi påträffade under den senare delen av ruvningen. Av de bon som misslyckades, översvämmades några på grund av kraftigt regn, några plundrades av tukaner. Vi iakttog även att flertalet bon var av låg kvalitet, påträffade i döda motacupalmer. Dessa bon är svåra att arbeta med ur skötselsynpunkt, eftersom de är besvärliga att klättra upp i, de har inga grenar att lägga klätterlinor över. De är också benägna att välta omkull, eftersom de är döda och dåligt rotade. Denna säsong var jag även nyfiken på att se hur den svåra torkan under 2005 kunde ha påverkat häckningsförsöken under säsongen 2006. I allmänhet är fruktproduktionen lägre året efter torkan. Eftersom blåstrupar i huvudsak är fruktätare och inte fröätare som flertalet papegojor, kan låg fruktproduktion minska antalet häckningsförsök, då knappare tillgång på föda för med sig färre häckpar, som är i stånd att föda upp ungar. Jag var intresserad av att se antalet häckningsförsök 2006 i jämförelse med förra säsongen.

Ett bra år

Vi fann ett totalt antal av 14 möjliga bon denna säsong. Vi definierar ett ”möjligt bo” som en hålighet, som beträffas av en blåstrupe. Sju av dessa par lade faktiskt ägg, vilket har varit en trend under de senaste tre säsongerna. Därför tycks det inte som om torkan 2005 haft någon negativ påverkan på häckningsförsöken 2006. Av de sju aktiva bona, producerade fyra par totalt sex ungar och de återstående tre drabbades av någon form av plundring. I överensstämmelse med tidigare häckningssäsonger förblir plundring av rovdjur den huvudsakliga anledningen till misslyckad häckning. Alla kända de kända hoten mot dessa häckpar är brett förekommande arter, såsom Tocojukaner eller uvar, varav inga hotas av utrotning. Den stora utmaningen är då, att vanligt förekommande arter i själva verket livnär sig på ungar till kritiskt hotade. Detta är ett område, som vi kraftfullt måste sköta genom ihärdiga ansträngningar att försöka hindra dessa djur från att besöka

blåstruparnas häckningsplatser och skydda vuxna och ungar från fortgående trakasserier. I framtiden måste en ännu mer direkt skötsel bli nödvändig, däribland fångst och förflyttning av envisa individer av rovdjur.

Fullt hus

En av de intressanta sakerna med denna säsong var antalet bon med flera ungar. Under tidigare säsonger har vi bara sett en enda unge kläckas. Det genomsnittliga antalet kläckta ungar per bo denna säsong var 2,3. I två bon såg vi till och med tre ungar som kläckts. Den tredje ungen i ett av dessa bon brydde sig det häckande paret inte om. Vi höll den vid liv några dagar genom "kompletterande matning men den dog efter att en kallfront passerat en natt. I det andra boet, som hade tre ungar, försumrades både den andra och tredje ungen och i detta fall kom vi tyvärr för sent för att rädda dem från att svälta ihjäl. Det verkar som om det finns en gräns för hur det antal ungar blåstrupar är villiga eller har förmåga att mata och detta tycks även stämma med andra papegojor. Om så är fallet, tyder denna iakttagelse starkt på, att när det gäller stora kullar, skulle överföring till andra bon av samma art eller långsiktig handuppmatning vara det enda sättet att hjälpa ungarna till dess de är flygfärdiga. Vi hoppas att i framtiden få tillstånd att avlägsna försummade ungar för fosteruppfofning i andra bon eller handuppmatning och utsläpp. Det är tydligt att varje blåstrupeunge som kläcks och kan bli flygfärdig i naturen är viktigt för artens återhämtning.

Översvämningsförsäkring

Vi har i år av flera skäl kunnat stötta fler bon förbi kläckningsstadiet. Ett var att vädret var mer samarbetsvilligt. Under 2005 kom några förfärliga "bodödarstormar", som fick bon att falla samman eller översvämmas. Denna säsong köpte vi en 12 m lång utdragbar stege, som verksamt bidrog till att vi kunde nå bohål i palmstammar, vilket vi inte på ett säkert sätt hade kunnat under 2005 av rädsla för att stammen skulle gå sönder, om vi hade försökt klättra med rep. Vi var även mer aktiva under ruvningsstadiet. 2005 var vi alltid oroliga för att orsaka att boet övergavs genom att vi klättrade upp för att göra ett dräneringshål medan ruvning fortfarande pågick. Med iakttagande av yttersta försiktighet gjorde vi till regel att denna säsong göra ett dräneringshål i alla bon. Med en mer kraftfull skötsel och fördelen av färre stormar, översvämmades inga bon under 2006. Dessutom hade vi bara två bon i motacupalmer denna säsong, jämfört med den förras fyra och enligt vår erfarenhet är bon i motacupalmer av låg kvalitet. Med detta sagt, såg vi för första gången under fyra säsonger en av dessa botyper få fram flygfärdiga ungar.

Huvudbilder

Fortgående analys av ansiktsfoton på blåstrupar har lämnat värdefull information om artens häckningsvanor. WPT Canada har frikostigt skänkt en digitalkamera med optisk zoom och bildstabilisator, vilken har tillåtit oss att ta bra foton av ansikten på blåstrupar. Denna digitala teknologi är särskilt användbar, eftersom foton kan användas som referenser i fält och jämföras med andra tagna tidigare år. Till dags dato har vi fotograferat 35 individer, vilket är nästan hälften av de kända fåglarna i vårt studieområde. Genom att jämföra foton tagna de tre senaste fältsäsongerna, har vi kunnat bestämma, att boträden inte alltid används av samma par under en följd av år och att par, som födde upp ungar 2004 inte försökte göra detta 2005 men häckade på nytt 2006. Detta antyder, att för blåstrupar gäller, att ungarna stannar hos sina föräldrar ett helt år, varefter dessa häckar på nytt. Med tydliga foton kan vi lära oss huvuddragen i ansiktet på varje individ utan att behöva fånga och ringmärka dem. Om vi långsiktigt kan fortsätta denna studie, kommer vi kanske att kunna göra för aror det, som Jane Goodall gjorde för schimpanser (även om jag ännu inte brytt om att döpa fåglarna till namn som David Blåskägg). En fördel med att studera blåstrupar är, att deras ansiktsmönster är mer komplexa (5-6 huvudlinjer bakom ögat), jämfört med, till exempel, den blågula aran (som bara har tre huvudlinjer) och på så sätt skapar ett tydligare mönster hos varje individ. Blåstrupar är också könsmässigt dimorfa (hanar är större på omkring 800 g; honor 600g), så vi kan vanligtvis bestämma individens kön på fältet, vilket inte är något, som man på ett säkert sätt kan göra med andra aror. Vår studie är den första att bekräfta, åtminstone för blåstrupar, att det är honan som ruvar. Detta är troligen förutsägbart med observationer i fångenskap som grund, men har varit svårt att visa i tidigare studier av vilda aror.

Dödlighet

En oroande trend denna säsong var våra iakttagelser av döda eller skadade blåstrupar. Vi fann kvarlevorna av en fågel som döddats, möjligen en ungfågel som blev flygfärdig 2004. Vi brukade regelbundet se denna ungfågel, när den kom på besök till sina föräldrar, när de skötte om sitt bo 2006. Efter att ha påträffat blåstrupens kropp och fjädrar, såg vi aldrig mer ungfågeln vid föräldrarnas bo. I ett annat fall såg vi en hona i ett möjligt häckpar, vilken blödde på huvudet och halsen. Vi vet fortfarande inte vem som angripit (eller försökt angripa) de vuxna. Två möjliga skyldiga är uvar och Crested Caracaras¹. Det verkar osannolikt att det

¹ Crested Caracara (*Polyborus plancus*) tillhör Falconidae och livnär sig i huvudsak på kadaver och smådjur.

skulle vara carcaras, eftersom de i allmänhet betraktas som asätare. Jag har emellertid bevitnat en misslyckad attack av carcaras på ett par blågula aror (*Ara ararauna*) en eftermiddag under häckningssäsongen 2006. Även i år förlorades en fyra veckors unge när den var för stor för en tukan eller Crane Hawk för att döda eller dra ur boet. Det budskap denna observerade dödlighet ger är, att vi måste få fler ungar flygga i naturen för att kompensera för realiteten med rov, hårt väder, sjukdomar och ålder.

Historier från tidigare fångstmän

På grund av blöta vägförhållanden var vi tvungna att ta en större omväg på återvägen till Trinidad efter en månad på fältet. Denna längre väg tog oss genom en stad, som jag aldrig varit i och där vi vilade oss en dag för att återhämta oss från alla vedermödor i gytjtjän föregående dag. Vi ådrog oss naturligtvis uppmärksamhet, när vi körde omkring i en smutsig, vit lastbil med en sexmeters stege fästsatt. När jag förklarade för en person ur lokalbefolkningen vad vi höll på med, rekommenderade han, att jag skulle söka upp en före detta fångstman av aror, som var aktiv i området under 70- och 80 talen. Jag fann honom naturligtvis och han visade sig vara en rik källa till kunskap om blåstrupens historiska status, där han hade varit aktiv. Andra före detta fångstmän hade berättat för mig att blåstruparna i Llanos de Moxos, där de är endemiska, alltid var mera sällsynta än de två större ararterna, blågul ara och grönvingad ara (*Ara chloroptera*). Enligt denne man var det inte så. Han berättade för mig om en lerklippa, där han hade sett grupper av blåstruper, blågula och gröna aror i lika stora antal om i genomsnitt 20 individer, vanligen skilda från varandra. Detta påstående är fascinerande, eftersom det är den första redogörelse jag har hört om blåstruper som äter lera och om hans antalsuppgifter är riktiga, betyder det att tanken, att blåstrupens numerär kan vara densamma som för de blågula inom ett givet område, inte endast är en fantasi. Att vända på utvecklingen, så att dessa antal kan bli mer balanserade över tiden är sålunda ett realistiskt mål för detta projekt. Konsten är återigen att få ut fler blåstrupeungar i naturen.

Holkar

I ett försök att förse fåglarna med alternativ till motacustumparna satte vi upp 15 holkar vid fältsäsongens början. Holkarnas konstruktion innefattade en metallplatta vid ingången avsedd att hindra större ararter, speciellt blågula aror, som är sex gånger flera där blåstruper påträffas. De blågula konkurrerar också med blåstruper om resurser och naturliga bohålor och därför är holkar, som gynnar deras numerär inte önskvärda. Eftersom tukaner svarar för huvuddelen av förstörelsen av bon, lutade vi ingången till holken 45 grader. Tukaner har svaga fötter (i motsats till aror) och kommer inte att kunna sitta vid ingången till holken och klättra in vid denna vinkel. Sent i december var endast två holkar använda av aror, tyvärr av blågula. Vi gjorde ingångsplåtarna med den minsta håldiameter vi sett i ett vilt blåstrupebo (9,8 cm) men vi behöver tydligen göra dem ännu mindre. I en ny bohåla i år var ingången endast 8,3 cm bred så att paret fick ta sig in sidledes! Dessutom har vi satt upp holkar under augusti och september. Vi såg att under dessa månader hade flertalet blåstrupepar tagit naturliga bon. Förhoppningsvis kommer några av dessa holkar att användas nästa år. Om så är fallet kommer vi inte att behöva övervaka dem lika intensivt som naturliga bon (för att förhindra boplundring). Kom ihåg att för Mauritiusparakitprojektet (*Psittacula eques*) experimenterade man med ungefär 100 utföranden av holkar innan fåglarna slutligen godtog ett.

Politik och bevarande

Slutligen skulle en diskussion om 2006 inte vara fullständig utan att nämna det politiska läget i Bolivia. Den nuvarande presidenten, Evo Morales, är den första inhemske (urinnevånare) president Bolivia någonsin har valt. Han är socialist, förbunden med Hugo Chavez i Venezuela och Fidel Castro. Han avser att återta stora landområden, som anses improduktiva eller olagligt förvärvade, och fördela dem till nationens fattiga. Detta oroar boskapsuppfödare i Beni, vilka huvudsakligen gör anspråk på all den mark, där blåstruper påträffas. För att komplicera saken ytterligare är en separatiströrelse på väg att få vind i seglen i Bolivias östra departement. I själva verket kräver dessa departement mer regional självständighet. Om den federala regeringen inte inom en snar framtid beviljar ökad självständighet, är ett inbördeskrig inte omöjligt. Även om det i bästa fall är svårt att arbeta i Bolivia, skulle en väpnad konflikt betyda att fältarbete med blåstruper ställs in till dess säkra förhållanden återkommer.

På det hela taget anser jag att denna säsong har varit framgångsrik. För första gången har vi iakttagit bon med flera ungar. Vi har även sett, att dessa andra- och tredjeungar, som dör under ett tidigt utvecklingsstadium av svält på grund av föräldrarnas vanvård, möjligen skulle dra nytta av en mer intensiv skötsel. Jag kommer att rekommendera den bolivianska regeringen behovet av att mer kraftfullt sköta dessa ungar, inklusive möjligheten att föra över dem till andra blåstrupebon eller till och med föda upp dem i fångenskap. I idealfallet kan vi släppa ut dessa fåglar i naturen samtidigt som vi vidtar maximala säkerhetsåtgärder för att minimera överföring av sjukdomar till andra fåglar. Fångenskapsuppfödda fåglar

kommer att ha fullt upp med att lära sig att lokalisera födokällor och undvika att bli offer för rovdjur men jag vill hellre ge dem den möjligheten att överleva i stället för att lämna dem i boet, där deras utsikter i bästa fall är dåliga. Detta slags åtagande kommer att vara komplicerat och kräva mer pengar och expertis, men vi känner att det skulle kunna bli en viktig komponent av en framtida förbättring av antalet flygga ungar varje år och slutligen till artens återhämtning.

Citat:

Under tidigare säsonger har vi bara sett en enda unge kläckas. Det genomsnittliga antalet kläckta ungar per bo denna säsong var 2,3.

Vi måste få fler ungar flygga i naturen för att kompensera för realiteten med rov, hårt väder, sjukdomar och ålder.

Vi ringmärker ungar denna säsong för första gången, så att vi bättre skall kunna följa ungfågelnas överlevnad i framtiden.

Bildtexter:

Unika linjemönster i ansiktet tillåter forskare att identifiera vuxna individer av blåstrupar. Denna teknik kan användas för andra arter men är mycket svårare för arter som blågul ara (andra fågeln ovan) som har färre linjer.

Holkarnas ingångshål måste utesluta den större och mer vanliga blågula aran. Vanligen samexisterar de båda arterna fredligt men när en boplatz är inblandad, kan konkurrensen bli våldsam. En lösning är att finna en egen håla med ett litet hål, som detta par, som måste klämma sig in sidledes.

PsittaNytt

Papegojhändelser

Sohofestival 2007-05-25

Årets händelse kommer att inträffa söndag eftermiddag den 15 juli i trädgården till St. Annes kyrka på Wardour Street i London. Jag har ett stånd på festivalen, dit jag kommer att ta min papegoja, göra reklam för WPT och tala med människor om papegojor. Besökare är vänliga, uppmuntrande och intresserade.

Har du en papegoja som skulle tycka att det vore roligt att vara med tillsammans med dig? Är en sådan som lidelsefullt känner för våra befjädrade vänners besvärliga situation? Polis kommer att finnas på plats, om du har bekymmer för din säkerhet, och ett ställe i närheten dit du kan ta din papegoja för vila, mat och vatten.

För ytterligare information, ring Kaye de Ville

Tfn: 020 7 439 3746 eller 07956 821473

Papegojnytt

Bonaires cyberpapegojor blir globala.

I ett ambitiöst försök att skapa stöd och uppmärksamhet för den gulskuldrade amasonen (*Amazona barbadensis*) har Bonaires papegojprojekt startat www.parrotwatch.org. Hemsidans besökare kommer att kunna se på videofilmer inifrån bon till vilda papegojor, följa utvecklingen av ungar och se hur vilda papegojor betar sig.

Scenen kommer att vara den karibiska ön Bonaire och tre par vilda papegojor kommer att kastas in i rampljuset. Varje vecka kommer nya videofilmer från de tre parens bon att visas. De som besöker parrotwatch.org kommer också att kunna se filmer av papegojföräldrarna, när papegojteamet undersöker ungar, ger intervjuer och mycket annat.

En ökande medvetenhet är ett starkt motiv till initiativet, siden kommer ha utbildningsmaterial från papegojfabrika till online-dagböcker från projektpersonalen, som beskriver sitt arbete. För att nå människor på ön, av vilka många saknar Internet, kommer filmerna från parrotwatch.org också att visas via öns tv-station. För att få tillgång till alla filmerna, måste hemsidans besökare sponsra ett papegojpar online (via Paypal). Den minsta gåvan är obetydliga £4 eller \$8 och 100 % av sponsorpengarna kommer att gå till bevarande och forskning. Sam Williams och Rowan Martin, WPT-stödda bevarandebiologer på Bonaire och parrotwatch.org är nära förbundna med Salba Nos Lora (Rädda papegojan), den lokala bevarandegrupp för

papegojor, som kommer att dra fördel av stöd från parrotwatch.org. Sam kommer också att blogga på WPT:s nya hemsida och du kan förvänta dig att få höra mer om arbetet på Bonaire i kommande nummer av Psittascene.

Så, vad väntar du på?

Titta in på www.parrotwatch.org.

Forskningsvolontärer behövs

Ecosystems Sustainable Management Program of Monterey Tech söker frivilliga att hjälpa till med studierna av den brunpannade araparakiten i Mexiko. Sedan projektets begynnelse har vi haft frivilliga från USA, Kanada, Spanien, Guatemala, Ungern och hela Mexiko. Volontärerna är till största delen studerande eller färdiga studenter med examen i biologi eller miljövetenskaper. Under en minsta tidsperiod av en månad ökar volontärerna sina kunskaper i natur- och habitatvård samt bevarandestrategier. Genom att forska på brunpannade araparakiter (*Rhynchopsitta terrisi*) får de den unika möjligheten att vara nära denna sällsynta papegoja. Dessutom är vänskap och lagarbete en del av varje dag i fält och de insamlade uppgifterna bidrar till att bevara den brunpannade parakiten.

Vem kan delta?

Naturvetenskaps-, veterinär- eller biologistudenter, människor intresserade av bevarande (särskilt fåglar) eller som håller på att lära sig mer om bevarandeprojekt i Mexiko. Under resor på fältet kommer volontärerna att använda projektets utrustning, bo i lokalbefolkningens hem eller tälta. Deltagare måste vara ordningsamma, ansvarsfulla, lugna och ha förmåga att komma överens med olika människor på avlägsna platser. De skall kunna utföra fältarbete med lite tillsyn och ha tillräckligt med tålamod för att utföra kontinuerligt övervakning i upp till sju timmar och vara villig att dagligen arbeta ända upp till tio timmar och dessutom kunna uthärda ogynnsamma väderförhållanden, såsom intensiv kyla eller hetta, hagel eller regn. Man måste också ha god fysisk kondition för att vandra på svårframkomliga leder på höjder upp till 2 000 m över havet. Talad spanska är att föredra, eller åtminstone någon kunskap i språket. Deltagare måste förbinda sig att delta i projektet under minst en månad. Volontärerna skall betala sina reskostnader till Monterrey, Mexiko. Resekostnader under fältarbetet täcks av projektet. För att ansöka, var vänlig skicka en kort meritförteckning, 3 professionella referenser (inklusive e-post) och ett avsiktsbrev adresserat till René Valdes, Peña på ravp@itesm.mx senast den 1 juni 2007.

Hermelin sedd på tillflyktsort för ugglepapegojor

Ett rovdjur har iakttagits på stranden av ett öreservat för ugglepapegojor, säger Department of Conservation (DOC).

En medlem av allmänheten rapporterade att han på långfredagen sett en hermelin på Anchor Island i Dusky Sound, Fiordland. DOC sade, att ön var hem för 86 ugglepapegojor (*Strigops habroptilus*), stora nattaktiva papegojor som saknar flygförmåga och är inhemska på Nya Zeeland. Ön är av stor ekologisk betydelse och har högt bevarandevärde och har varit fri från skadedjur sedan 2001.

Ugglepapegojgruppens ledare, Emma Neil, sade, att DOC var tillfredsställda över att en medlem av allmänheten var medveten om hermelinens betydelse och genast hade kontaktat det lokala områdeskontoret i Te Anau. Som en försiktighetsåtgärd har tjänstemän från DOC flyttat 10 papegojhonor till fristad på en annan ö. Öns rovdjursfällor har kontrollerats och försetts med nytt bete och hund tränad att följa hermelinspår kommer att sättas in. DOC sade att det var gott om hermeliner i Fiordland beroende på det ökade antalet möss i ekosystemet.

Källa: www.stuff.co.nz, 9 april 2007.

Papegojornas sittplatser bevaras

Kommunala tjänstemän i San Francisco är beredda att ge sig ut på hal is för de världsberömda, vilda papegojorna på Telegraph Hill, genom att erbjuda sig att ta ansvaret för behålla och försäkra ett par åldrande träd, som flocken håller till i, till fågelälskares och turisternas förtjusning.

Överenskommelsen – en ovanlig sådan i vilken en stad skall sköta om och underhålla privat egendom – skulle skydda ägaren av tomten där träden står mot varje juridiskt anspråk, om de skulle välta och orsaka skada på egendom eller människa.

Enligt stadgandet ”har papegojorna blivit en uppskattad del av identiteten och kulturen i omgivningen på Telegraph Hill, och har fört med sig intresse och glädje för såväl innevånare som besökare i San Francisco”. Den ansvarige tjänstemannen ger dem också äran för att hjälpa till med att ”öka allmänhetens intresse för naturen i staden och engagera den lokala befolkningen till att bevara skogen i staden.”

Källa: www.sfgate.com, den 14 februari 2007-05-25

Citat: ”Vi hoppas att detta skall fånga människors fantasi! Att se små ungar kläckas ur ägg i naturliga bon och följa dem allt eftersom de utvecklas till verkliga karaktärer, som man kan känna igen, är enbart fascinerande”. – Hemsidekonstruktör Sam Williams

Rubrik: Vill du se vilda brunpannade araparakiter? Anmäl dig som frivillig forskningsassistent!

I ett försök att uppdatera medlemsregistret med er medlemmars e-postadresser så skulle vi, Dan Paulsen och Bo Gerre uppskatta om ni kunde skicka ett mail till oss med er aktuella e-post adress, och även eventuell adressändring som kan ha skett. Skicka till sweden@worldparrottrust.org eller bo.gerre@swipnet.se